

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(κατὰ LAMENNAIS.)

‘Όταν φορέας ἐβλήθηκες νὰ πῆς τὴν προσευχή σου,
Δὲν ἀκουτὲς νὰ εὐφραίνεται ἔς τὸ στῆθος ἡ καρδιά σου;
Τὸν Πλάστη δὲν αἰσθάνθηκες βαρύνει μίαν τὴν ψυχὴν σου
Ν’ ἀποκοιμᾷ τὸν πόνο σου, ν’ ἀγιάζει τὴ χαρὰ σου;

Εἶναι μυστήριον ἡ προσευχή! — Σὺ, ποῦ ποτὲ τὸ νοῦ σου
Νὰ παταχθῇ δὲν ἄφριτες ἔς τῆς προσευχῆς τὴ σφαῖρα,
Νὰ τοῦ ζητήσης τίποτε δὲν ἔχεις τοῦ Θεοῦ σου;
Καὶ σὺ πῶς ἔχεις λησμονεῖς ἔς τὸν οὐρανὸν πατέρα;

Εἶς ὁδοπόρος — περπατεῖς ζητῶντας τὴν πατρίδα
Γιατὶ κυττᾷς κάτω ἔς τὴ γῆ; Κύττα ψηλά! περπατεῖ
Μ’ ἀσκητικὸν μέτωπο, μὲ πίστι καὶ μ’ ἐλπίδα,
Νὰ ἴδῃς ποῦ ἀρχίζει ὁ δρόμος τῆς, ποῦ πάει τὸ μονοπάτι!

Εἶν’ ὁ οὐρανὸς πατρίδα σου, τὸν βλέπεις, κ’ ἡ καρδιά σου
Δὲ σοῦ χτυπᾷ, δὲν τὴν ἀκοῦς ἔς τὸ στῆθος νὰ σαλεύῃ;
Δὲν πιθυμᾷς νὰ παταχθῇς κ’ ἐσὺ ἔς τὴν κατοικίαν σου;
Μένει ἡ ψυχὴ σου ἀναίσθητη ἔς τὸ φῶς ποῦ ξαγναντεύει;

• Τί σ’ ὠφελεῖ — μοῦ λέγουσι — τί ἀξίζει ἡ προσευχή σου,
‘Όταν νὰ φθάσῃ δὲν ἔμπορεῖ ἔς τοῦ Πλάστη τὴν ἀγκάλη;
Εἶν’ ὁ Θεὸς πολὺ ψηλὰ ν’ ἀκούσῃ τὴ φωνή σου,
Πλάσμα ἔς τὸν κόσμον ἀτήμαντο, κλώνι ἔς τὸ περιγιάλι. •

Εἶναι ψηλά! δὲν ἔμπορεῖ τὰ τέκνα του ν’ ἀκούσῃ!...
Καὶ ποῖος τοὺς ἔχει τῇ ζωῇ ἔς τὰ σπλάγχνα τοὺς φουθήσει;
Γιατὶ τοὺς ὀδῶνκε ἡ λαλιὰ, παρὰ γιὰ νὰ μιλοῦσι
Σ’ Ἐκείνον, ὅπου φώτισε μὲ μία ματιὰ τὴ Χτίσι;

‘Όταν τ’ ἀρνάκι σκιάζεται, ἡ χάρις τὴν τροφή του,
Τ’ ἀκοῦς νὰ κλαίῃ λυπητερά, ὡτάν νὰ προσευχέται.
Ἐκείνος ὅπου τῷ πλάσε ἀκούει τὴ δέησί του —
Μόνη λοιπὸν ἡ ἀνθρώπινη φωνὴ δὲ θ’ ἀγορεύεται;..

Μίαν τὴν πεδιάδα κάποτε σηκώνεται μὲ ζάλη
Ἐνας ἀγέρας, π’ ἄξαφνα κάθε φυτὸ μαραίνει.
Πέφτει τὸ δάκρυ τ’ οὐρανοῦ καὶ τὸ χορτάρι πάλι
Τὸ βλέπεις δροσοπράσινον τὴ νιότην νὰ λαβαίνει.

Ἀπὸ τ’ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ φλογόκαυτος περνάει
Παντοτεῖνᾳ ἕνας ἄνεμος, ποῦ καίει καὶ τὴ φλογίζει.
Σ’ τὸ μαρασμὸν ἔς τὴ λαύρα τῆς, μὲ στάλα πιθυμᾷ...
Ἡ προσευχὴ εἶν’ ἡ δροσιὰ ποῦ τὴν ψυχὴν δροσίζει!